

РЕШЕНИЕ

№ 4136

гр. София, 23.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11418** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Е. В. П., чрез адв. Х. П., срещу Решение № ППН-01-848/2018 от 03.09.2019г. на Комисията за защита на личните данни, с което е обявена за неоснователна жалбата на П. срещу [фирма] ЕИК[ЕИК], [фирма] ЕИК[ЕИК] и [фирма] ЕИК[ЕИК].

Решението се оспорва като незаконосъобразно - прието в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая. Сочи се, че актът е и немотивиран, доколкото липсвали в достатъчна степен обективни доказателства, въз основа на които да се формират конкретни и ясни фактически и правни изводи. По същество се твърди, че дружествата неправомерно обработват лични данни на жалбоподателя, предвид липсата на облигационни отношения с тях, както и съгласие от страна на последния. Моли решението да бъде отменено. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, в съдебно заседание се представлява от юрк. Р., която застъпва становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна - [фирма], за съдебно заседание редовно призована, не изпраща представител и не ангажира становище.

Заинтересованата страна - [фирма], чрез юрк. Л., моли за отхвърляне на жалбата и

претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - [фирма] в писмено становище аргументира неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-848/18.10.2018г. от Е. В. П. срещу [фирма], [фирма] и [фирма]. Твърденията са били, че жалбоподателят е изискал от дружествата да прекратят събирането, обработката и съхранението на лични данни, както и да заличат наличните такива към този момент, които се съхраняват в масивите данни. Трите дружества са отказали да изпълнят изразената воля, приписвайки си несъществуващи основания.

Според изложеното в жалбата пред КЗЛД, [фирма] се позовавала на Закона за енергетиката - чл. 153, твърдейки че г-н П. е клиент на топлинна енергия. Жалбоподателят не приема този аргумент, като сочи, че в законодателството няма текст, който да указва възможност за създаване на облигационни отношения без писмен договор, а тъкмо обратното: чл. 7, т. 2 от Директива 2011/83; чл. 149, ал. 1 от ЗЕ. Уточнява, че с приложеното към жалбата решение, съдът е установил, че към датата на постановяването му - 10.05.2018г., не са налице договорни взаимоотношения, поради което и [фирма] следва да прекрати обработката и да заличи неговите данни. На това основание счита, че между тях не съществуват облигационни отношения и че общите условия /ОУ/ не представляват административен акт, а имат договорен характер. Приемането на ОУ на търговските дружества е регламентирано в чл. 147а, ал. 2 от ЗЗП, чл. 16 от ЗЗД и чл. 298 от ТЗ и отбелязва, че същите не са приети от него, за което [фирма] е уведомена.

По отношение на фирмите за дялово разпределение в жалбата пред КЗЛД се сочи, че същите в своите отговори се позовават на сключени договори с [фирма], които договори не са санкционирани от жалбоподателя. Тези дружества също обработват лични данни при изрично изразено несъгласие, без наличие на облигационни отношения с него и при липса на законосъобразност. Тъй като между него и дружествата нямало облигационни отношения, те също следва да прекратят обработката и да заличат неговите данни.

[фирма], [фирма] и [фирма] са уведомени за започналото производство.

[фирма] е изразило становище за неоснователност на жалбата. Твърденията са, че подателят на жалбата в качеството си на собственик и/или ползвател на топлоснабден имот е клиент на дружеството на основание чл. 153 от ЗЕ. Това правоотношение е регламентирано в специалния ЗЕ като договорно при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие, одобрени от КЕВР. Соци, че клиенти на СЕС, които прекратят топлоснабдяването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинна енергия, отдадена на сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. На основание чл. 150 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното дружество на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, одобрени от КЕВР, публикувани в един централен и един местен вестник. Същите влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо тяхното изрично приемане от клиентите. В 30-дневен срок от влизането им сила, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното

топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. Приетите от дружеството по този ред предложения се отразяват в допълнителни писмени споразумения. Твърди се, че дружеството не е получавало от П. такова заявление. По силата на Раздел III от ОУ - чл. 6, ал. 2, дружеството има право да обработва лични данни с оглед продажбата на топлинна енергия, вкл. за целите на събиране на дължими суми към него, поради което и счита, че са налице условия за допустимост на обработването - изпълнение на нормативно установено задължение, за изпълнение на задължение по договор, по който физическото лице е страна, за реализиране на законните интереси на администратора, предвидени в ЗЗЛД, съответно ОРЗД.

[фирма] изразява становище за недопустимост и за неоснователност на жалбата. Счита, че с оглед на така очертания предмет на жалбата, приложение следва да намери чл. 17 от ОРЗД, поради което и с оглед факта, че дружеството има качеството на обработващ лични данни, намира че не са налице предпоставки за образуване на производство срещу дружеството. Това качество следва от факта, че услугата дялово разпределение се изпълнява по възлагане от [фирма] на основание чл. 139, ал. 2 от ЗЕ. Относно твърденията за изтекли срокове на сключените договори с дружествата за дялово разпределение, дружеството се позовава на § 5 и § 6 от ПЗР на Наредба № 16-334 за топлоснабдяването. Посочва, че данните са предоставени от [фирма] на [фирма] по силата на чл. 63, ал. 4, т. 1 от Наредбата, като обръща внимание, че последното няма отношение към въпроса кое лице е клиент на [фирма] и кое не. Към становището прилагат: договор за обработване на лични данни от 25.05.2018 г. и допълнително: договор ДОГ-63/22.06.2017г., договор № 9-N-97 от 01.11.2007г., предложение за създаване на кодекс за поведение, писмо относно проведена първа среща по повод предложение за създаване на кодекс, процедура за защита на личните данни.

[фирма] изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че обработва лични данни на Р. П. - сведени до минимум, същите са предоставени за целите на топлинното счетоводство на СЕС. Съгласно Закона за енергетиката и Наредба № 16-334 за топлоснабдяването от 24 април 2007г., до 2006г. дружествата за дялово разпределение са имали директни облигационни отношения с клиента, за което е налице протокол от общото събрание на ЕС, находяща се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] за избор на фирма за дялово разпределение на топлинна енергия, както и индивидуален договор № 329721/90, сключен със собственика на имота Р. П. - ап. № 90.

Считано от 2006 г., на основание § 5 и § 6 от ПЗР на Наредба № 16-334 за топлоснабдяването, топлопреносното предприятие сключва договор с лицето по чл. 139б, с което сградата - етажна собственост е била в договорни взаимоотношения за отоплителен сезон 2006/2007г. Договорните отношения към тогавашния момент между клиентите и търговците, извършващи услугата дялово разпределение на топлинната енергия в сграда - етажна собственост по чл. 147 от ЗЕ се считат за прекратени със сключване на договор между топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия и лицето, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл. 139 от ЗЕ. Сочи, че клиентите в СЕС могат да сменят фирмата, която до влизане в сила на наредбата е извършвала дялово разпределение, при спазване на разпоредбите на чл. 139б и чл. 140, ал. 2 от ЗЕ. До постъпване на протокол с решение от легитимно проведено ОС на СЕС, в който по

еднозначен начин да е посочено желанието на титулярите на вещно право за смяна на топлинния счетоводител, настоящият такъв продължава да предоставя услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Счита, че дружеството има качеството на обработващ лични данни и че по изложените по-горе съображения е налице условието по чл. 6, б. "в" от ОРЗД (нормативно задължение). Към становището прилага: протокол от 18.02.2002 г. ведно със списък на етажните собственици, индивидуален договор № 329721/90 от 14.06.2002г. и допълнително: ОУ и договор за обработване на лични данни от 02.06.2017г. и допълнително: ОУ, договор № 969 от 09.10.2001г., протокол от 20.09.2001г., списък на живущите в [жилищен адрес] и вх. Б,[жк], адрес за топлинно счетоводство, молба от 26.08.1986г.

С решение на КЗЛД от проведено на 23.01.2019г. заседание, обективирано в Протокол № 3/2019г., е прието, че подадената от Е. В. П. срещу [фирма], [фирма] и [фирма] жалба е редовна и допустима, тъй като съдържанието ѝ е съобразено с изискванията на чл. 30, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, съответно чл. 29, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Прието е още, че жалбата е подадена срещу [фирма], [фирма] и [фирма], както и че жалбата има за предмет: неизпълнение на задължение от всяко едно от дружествата за изтриване на лични данни, свързани с жалбоподателя.

Като страни в производството са конституирани: жалбоподател Е. В. П. и ответни страни: [фирма], [фирма] и [фирма]. Проведени са три открити заседания - 06.03.2019 г., 24.04.2019 г. и 26.06.2019 г. съобразно разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от ПДКЗЛДНА, за които страните са редовно уведомени и са събрани допълнителни доказателства.

С решение от заседание на 26.06.2019г., обективирано в протокол № 27, е прието, че жалбата на Е. В. П. е неоснователна. Постановено е оспореното Решение № ППН-01-848/2018 от 03.09.2019г. по преписка ППН-01-848/18.10.2018г., като мотивите в същото са, както следва:

Прието е за установено, че жалбоподателят е собственик на апартамент в [жилищен адрес][жк]от 1993г. до 2012г., от 2012г. - ползвател на същия. Установено е, че жилищните сгради - [жилищен адрес][жк]и [жилищен адрес][жк], и двете, намиращи се в [населено място], са в режим на ЕС, като и че същите са топлоснабдени, че продажбата на топлинна енергия се извършва от [фирма], а услугите за дялово разпределение, както следва: до 2006г. - по пряко възлагане на ЕС - за бл. 19 от [фирма] и за бл. 23 - от [фирма]; от 2007г. - по възлагане на [фирма] - за посочените жилищни сгради и от посочените фирми.

Прието е още, че спорните въпроси, повдигнати в производството, касаят съществуващите отношения между страните: Е. П., [фирма], [фирма] и [фирма], като жалбоподателят оспорва валидността на облигационните отношения между него и останалите дружества, както и тези между [фирма] и дружествата, предоставящи услугата дялово разпределение. По този повод е прието, че поставените въпроси са от гражданско-правно естество и стоят извън предметния обхват на ОРЗД и ЗЗЛД, поради което не следва да бъдат обсъждани, тъй като е предвиден друг ред за разрешаване на възникнали гражданскоправни спорове.

Прието е също така, че КЗЛД е сезирана за неизпълнение на задължение по чл. 17 от ОРЗД от ответните страни. Предвид факта, че исканията за изтриване на личните данни са подадени на 11.07.2018г., като относими се разглеждат разпоредбите на

ОРЗД, тъй като последният предвижда основания, ред и начин на упражняване на това право по начин, различен от действащия в ЗЗЛД (ред. ДВ, бр. 7, 19 януари 2018 г.).

Според КЗЛД субектът на данни - жалбоподателят, само формално е изпълнил изискването на чл. 17 от Регламента - исканията са адресирани до дружества и изхождат от три лица едновременно ([фирма] - Е. и Л. П.; [фирма] - Е., Р., Л., А. П. и [фирма] - Е., Р., Л., А. П.) с посочени техни данни за адрес. Разлика в исканията е налице по отношение на посочените имоти – до [фирма] искането касае имот, намиращ се в [жилищен адрес] до [фирма] - бл. 19 и до [фирма] - бл. 19 и бл. 23. Направен е извод, че така формулирани исканията не удовлетворяват изискването на чл. 17, § 1, б. „г“ от ОРЗД, тъй като това е недостатъчно за извършване на преценка относно въпросите дали и доколко искането е подадено от лице, което има качеството на субект на данни, до лице, което има качеството на администратор на лични данни, предмета на искането, анализ на относимите разпоредби, действащи към определен момент период от време и т.н. Посочено е, че отношенията между страните в различните периоди са регламентирани по различен начин, съобразно действаща към релевантния момент правна уредба, по-специално – предоставянето на услугата дялово разпределение. След анализ на различни разпоредби от отменения и действащия Закона за енергетиката е направен извод, че в различните периоди дружествата, предоставящи услугата дялово разпределение, биха се явили най-малкото в различни качества – като администратор и като обработващ лични данни, като в последния случай, същите не следва да са адресат на искане за упражняване на права от субекти на данни.

В заключение е обоснован извод за неизпълнение на задълженията на субекта на данни досежно спазването на изискването на чл. 17, § 1, б. „г“ от Регламента – очертаване на фактическите параметри на твърдяното нарушение или в какво се изразява незаконосъобразността при обработването на личните данни в исканията от 11.07.2018г. По тези съображения КЗЛД е приела жалбата за неоснователна, тъй като трите дружества правилно са отказали да удовлетворят заявените пред тях искания по чл. 17 от Регламента.

За пълнота, КЗЛД е разгледала и хипотезата, при която исканията удовлетворяват изискването на чл. 17, § 1, б. „г“ от Регламента, като отново е достигнала до извод за неоснователност на жалбата, тъй като в случая се касае за имоти, намиращи се в сграда в режим на ЕС – бл. 19 и [жилищен адрес] топлоснабдени.

По отношение на [фирма] е прието, че са налице условията на чл. 6, § 1, б. ”в” от ОРЗД, тъй като жалбоподателят е клиент на топлинна енергия, поради което обработването на негови лични данни е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора.

По отношение на дружествата, предоставящи услугата дялово разпределение, е прието, че действат като обработващи лични данни, поради което не са и задължени лица по чл. 17 от ОРЗД. Специално по отношение на [фирма] е посочено, че дружеството е информирало жалбоподателя, че не обработва негови лични данни, а такива на друго лице – неговата съпруга и в този смисъл жалбоподателят упражнява чужди права, каквото възможност не се допуска от Регламента.

При горните съображения е прието, че жалбата е неоснователна, тъй като и трите дружества правилно са отказали да удовлетворят заявените пред тях искания по чл. 17 от Регламента.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 26.06.2019г., на което са присъствали петима членове, като решението е взето с гласовете на четирима от тях, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по жалба на физическо лице, съдържаща оплакване за нарушаване правата му по ОРЗД и ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискани са становище от лицата, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 06.03.2019г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество, като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби, съдът съобрази следното:

По силата на чл. 17, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни при наличие на някоя от предвидените в б. „а“-„е“ хипотези. За да възникне задължение за администратора за произнасяне по искане по чл. 17 от ОРЗД, същият следва да е редовно сезиран, т.е. искането следва да е отправено до лице, което има качеството на администратор на лични данни и да е подадено от физическото лице, чиито данни се обработват от този администратор, което налага по дефиниция в искането да бъдат посочени данни, идентифициращи, както администратора, така и субекта на данните (пълно име/наименование и адрес) - чл. 17, § 1 от ОРЗД.

В чл. 17, § 1 от Регламента са посочени основанията, при наличието на които субектът на данни може да поиска изтриване на свързаните с него данни, което от своя страна

задължава последния да посочи и съответното основание в искането до администратора. В този смисъл са и последвалите изменения в ЗЗЛД - чл. 37в, в сила от 01.03.2019 г.

Изключенията, при наличието на които администраторът може да откаже изтриване на личните данни, са посочени в чл. 17, § 3 от Регламента.

В изпълнение на задължението си по чл. 12, § 3 от Регламента, администраторът следва да предостави на субекта на данни информация относно действията, предприети във връзка с неговото искане за изтриване, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането. При необходимост този срок може бъде удължен с още два месеца, предвид сложността и броя на исканията, като в този случай администраторът информира субекта на данните за това удължаване в срок от един месец от получаване на искането, като посочва и причините за забавянето.

Предвид гореизложеното следва извод, че: задължено лице по смисъла на чл. 17 от Регламента е такова лице, което има качеството на администратор на лични данни; следва да са налице лични данни, които се обработват от администратора; това право може да бъде упражнено само от субекта на данни и при наличие на някое от изчерпателно посочените в разпоредбата основания; задължението за изтриване на личните данни възниква, ако не е налице някое от предвидените в Регламента изключения за това.

Качеството, в което един субект обработва личните данни (като администратор или като обработващ) се установява след конкретно изследване на връзката между субекта и обработваните лични данни - ако субектът сам определя целите и средствата за това обработване, то тогава субектът има правното положение на администратор. В случай, че същият обработва лични данни, но не определя сам целите и средствата за това обработване, а обработва данните съобразно определените от друг субект цели и средства (администратор) от негово име, то тогава обработващият личните данни участва в правоотношението не като администратор, а като обработващ по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗЛД и чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че [фирма] и [фирма] в процесния случай обработват личните данни в качеството на обработващ по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗЛД, доколкото са вършили това от името и за сметка на администратора на лични данни – [фирма]. Считано от 2006г. е налице законодателна промяна, по силата на която от преки договорни взаимоотношения с потребителите и избраната от тях фирма за дялово разпределение се преминава към модел, при който топлофикационното дружество сключва договори с фирмите за дялово разпределение при ОУ, одобрени от ДКЕВР, т.е. промяната следва от нормативен акт - § 5 и § 6 от ПЗР на Наредба № 16-334 за топлоснабдяването.

Според § 5 и § 6 от Наредбата (ред. ДВ, бр. 34 от 24 април 2007г.) договорните отношения между потребителите и търговците, извършващи услугата дялово разпределение на топлинната енергия в сгради - етажна собственост, по чл. 147 ЗЕ (отм. - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 8.09.2006г.), се считат прекратени със сключване на договор между топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия и лицето, извършващо услугата дялово разпределение на топлинната енергия, по чл. 139в ЗЕ. Теплопреносното предприятие сключва договор с лицето по чл. 139б, с което сградата - етажна собственост (СЕС), е била в договорни отношения за отоплителен сезон 2006/2007г. Потребителите в СЕС могат да сменят

лицето, което до влизане в сила на наредбата е извършвало дяловото разпределение, при спазване на разпоредбите по чл. 139б и чл. 140, ал. 2 ЗЕ.

Горните съображения налагат извода за неприложимост на процедурата по чл. 17, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 по отношение на двете дружества. Същите не са администратори на лични данни, а обработващи такива. Изискванията за допустимост на обработването на лични данни, установени в отменената норма на чл. 4, ал. 1 ЗЗЛД, понастоящем в чл. 6 от регламента, са приложими спрямо администраторите на лични данни, не и към обработващите, които действат от името на администратора на лични данни.

От събраните в хода на производството доказателства се установява, че услугата дялово разпределение е извършвана за бл. 23 от [фирма], а за бл. 19 от [фирма] за сезон 2006/2007г. В тази връзка по отношение на [фирма] са представени протокол от 18.04.2002г. на ОС на етажните собственици и наематели на[жк], бл. № 19 в [населено място], списък на етажните собственици и индивидуален договор № 329721/90 от 14.06.2002г., сключен с Р. П. със срок на договора - 5 г. и договор от 22.05.2002г., а по отношение на [фирма] - договор № 969 от 09.01.2001г., сключен между ЕС и [фирма], протокол (където под № 9 фигурира жалбоподателят), списък, адрес за топлинно счетоводство, като по отношение на този договор от 2001г. следва да се посочи, че същият е със срок от 3 години, за отчетен период 2001-2002 (представен оригинал) и клауза за автоматичното му подновяване на още една година, ако не бъде прекратен от някоя от страните. Жалбоподателят не ангажира доказателства за прекратяване на договора от ЕС, [жилищен адрес] поради което и предвид клаузата за автоматично подновяване, следва да се приеме, че за сезон 2006/2007г. са налице договорни взаимоотношения между дружеството и ЕС, бл. 23.

Предвид факта, че се касае за сгради в режим на ЕС, изборът на фирма за дялово разпределение, респ. смяната става с решение на ОС на ЕС, поради което и изявленията на жалбоподателя в насока, че срокът на договорите няма да бъде продължаван, нямат правна стойност, тъй като по силата на § 5 и § 6 от цитираната наредба тези отношения се счита за прекратени със сключването на договор между топлопреносното предприятие и лицето, извършващо услугата дялово разпределение на топлинната енергия. Не са ангажирани доказателства за смяна на фирмата, извършваща услугата дялово разпределение на ЕС, бл. 19 и бл. 23 при спазване на разпоредбите на чл. 139б и чл. 140, ал. 2 ЗЕ, вкл. към настоящия момент, поради което и на основание чл. 139б от ЗЕ, предоставянето на данни от топлопреносното предприятие на фирмите, извършващи услугата дялово разпределение, последните в качеството им на обработващи лични данни, е допустимо/законосъобразно - чл. 6, § 1, б."в" от ОРЗД вр. чл. 139б от ЗЕ и чл. 63, ал. 4 от Наредбата.

В допълнение законосъобразно комисията е приела по отношение на искането, адресирано до [фирма], че след като дружеството не обработва лични данни на подателя на искането, а такива на неговата съпруга, лицето упражнява чужди права, каквато възможност ОРЗД не допуска.

Съдът намира за законосъобразни и изводите на КЗЛД по отношение на [фирма]. Същественото в случая е, че се касае за топлоснабдяване на имоти, намиращи се в сгради в режим на етажна собственост – бл. 19 и бл. 23 в[жк]. Както се посочи, не е спорно по делото, че продажбата на топлинна енергия на двете жилищни сгради се извършва от [фирма]. Доставка на топлинна енергия в сгради в режим на етажна собственост се разглежда като услуга, която се ползва от самата етажна собственост.

По тази причина и искането за доставка на топлинна енергия не се прави от отделните собственици, а от етажната собственост, което искане следва да бъде обективизирано под формата на решение на Общото събрание на ЕС. Собствениците/титуляри на вещно право на ползване на отделни обекти в сградата могат да откажат ползването на услугата, но продължават да се считат за потребители на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия. Преустановяването на доставката на топлинна енергия се извършва по същия начин, по който е заявено ползването на услугата – по решение на ОС на ЕС, взето със съответното мнозинство – чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, и писмено деклариране пред топлопреносното предприятие. До провеждане на посочената процедура всички собственици/титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на ЕС, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се считат клиенти на топлинна енергия за отопление. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства да е проведена процедура по чл. 153, ал. 2 от ЗЕ по отношение на двете жилищни сгради – чл. 19 и [жилищен адрес] не са представени решения на ОС на ЕС и искания пред топлопреносното дружество за прекратяване на топлоснабдяването. Следователно етажната собственост на бл. 19/бл. 23 продължава да е клиент на топлинна енергия, доставяна от [фирма]. Продължават да са клиенти на топлинна енергия и отделните собственици/титуляри на ограничено вещно право на ползване и на това основание [фирма] има правото и задължението да обработва данните на клиентите. Обработването на личните данни на жалбоподателя от страна на [фирма], предвид че същият има качеството на клиент на топлинна енергия, е допустимо в хипотезата на чл. 6, § 1, б. „в“ от ОРЗД - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора.

Съдът споделя също така изводите на КЗЛД, че представеното от жалбоподателя съдено решение /л. 167 гръб – л. 169 от делото/ му дава основание да иска коригиране на личните му данни по смисъла на чл. 16 от ОРЗД, но не и да иска изтриване на личните му данни. С посоченото съдебно решение са отхвърлени изцяло предявените от [фирма] искове с правно основание чл. 415 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД вр. чл. 149 от ЗЕ, за установяване, че ответниците, сред които и настоящият жалбоподател, дължат на ищцовото дружество суми за доставена от последното топлинна енергия за периода 1.11.2013г.-30.04.2015г., за имот – ап. 90, находящ се в [населено място],[жк], бл. 19. Решението не касае дължимата сума за топлинна енергия за сградна инсталация. В този случай жалбоподателят се счита за потребител на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия, поради което личните му данни няма как да бъдат премахнати от базата данни на топлопреносното дружество.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата срещу решението на КЗЛД е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника и заинтересованата страна [фирма] за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. за всяка от страните, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 27-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. В. П. срещу Решение № ППН-01-848/2018 от 03.09.2019г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Е. В. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. В. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на [фирма] сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: